

ELIZABETH HOYT

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΣΑΪΤΑ

μετάφραση
Ιωάννα Παπαγεωργίου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Κεφάλαιο Ένα

ΜΕΪΝΤΕΝ ΧΙΛ, ΑΓΓΛΙΑ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1760

Ο νεκρός άντρας που κειτόταν στα πόδια της Λουσίντα Κράντοκ-Χείζ έμοιαζε με θεό που έχει πέσει απ' τα ουράνια. Ήταν σαν τον Απόλλωνα ή ίσως τον Άρη, τον θεό του πολέμου, που έχοντας πάρει ανθρώπινη μορφή μετά την πτώση του από το όρος των αθανάτων είχε βρεθεί τυχαία στον δρόμο της νεαρής γυναίκας. Αλλά οι αθάνατοι δεν μάτωναν.

Και φυσικά δεν μπορούσαν να πεθάνουν.

«Κύριε Χετζ», φώναξε η Λούσι γυρνώντας το κεφάλι της προς τα πίσω.

Έριξε μια ματιά στον έρημο δρόμο που ξεκινούσε από το Μέιντεν Χιλ και οδηγούσε στο μεγάλο εξοχικό σπίτι της οικογένειας Κράντοκ-Χείζ. Κανείς δεν υπήρχε τριγύρω, εκτός φυσικά από την ίδια και το παράξενο εύρημά της, το σώμα του άγνωστου άντρα μέσα στο χαντάκι. Ο υπηρέτης της βρισκόταν αρκετά μέτρα πίσω της και περπατούσε βαριανασαίνοντας. Ο ουρανός ήταν γεμάτος πυκνά γκριζα σύννεφα που είχαν κατεβεί χαμηλά, στο έδαφος σχεδόν. Το φως της ημέρας είχε ήδη αρχίσει να σβήνει, παρόλο που δεν ήταν ακόμη ούτε πέντε το απόγευμα. Μια σειρά από δέντρα χωρίς φύλλα πλαισιώναν τον δρόμο, ενώ επικρατούσε νεκρική σιγή και ο αέρας ήταν σχεδόν παγωμένος.

Η Λούσι ένωσε ένα ρίγος να τη διαπερνά και έσφιξε την κάπα γύρω από τους ώμους της για να ζεσταθεί. Ο νεκρός άντρας ήταν γυμνός, ξαπλωμένος μπρούμυτα, με το πρόσωπο στο χώμα. Μια πληγή στον δεξή του ώμο ανάβλυζε ακόμη αίμα σχηματίζοντας ρυάκια στην πλάτη του, γεμίζοντάς τη με κόκκινες μακάβριες γραμμές. Είχε στενούς, γυμνασμένους γλουτούς και τα πόδια του ήταν μωδή αλλά λεπτά και καλοσχηματισμένα. Η Λούσι ανοιγόκλεισε με κάποια αμηχανία τα μάτια και κοίταξε πάλι το πρόσωπό του. Ακόμη και σε αυτή την κατάσταση ήταν όμορφος. Το προφίλ του ήταν γοητευτικό και μαρτυρούσε πως ο άνθρωπος αυτός είχε κάτι το αριστοκρατικό: μακριά ίσια μύτη, έντονα ζυγωματικά και ένα μεγάλο στόμα με όμορφα χείλη. Το ένα από τα δυο του φρύδια είχε ένα βαθύ, κάθετο κόψιμο. Τα ξανθά του μαλλιά, μπερδεμένα και ισχνά, είχαν κολλήσει στο κρανίο του ανακατεμένα με το αίμα του. Το αριστερό του μπράτσο βρισκόταν πάνω από το κεφάλι του και στον δείκτη του χεριού του μπορούσε κανείς να διακρίνει το σημάδι που είχε αφήσει κάποιο δαχτυλίδι, που πλέον δεν βρισκόταν εκεί. Οι άνθρωποι που του είχαν επιτεθεί πρέπει να είχαν κλέψει όλα του τα υπάρχοντα μαζί με το δαχτυλίδι. Γύρω από το σώμα του νεαρού άντρα, η λάσπη είχε ανακατευτεί και πατηθεί από τους δολοφόνους του, ενώ στο ύψος των μηρών του μπορούσε κανείς να διακρίνει ξεκάθαρα το ίχνος μιας αντρικής μπότας που είχε αποτυπωθεί στο νωπό έδαφος. Αυτή ήταν και η μοναδική ένδειξη ότι κάποιοι τον είχαν πετάξει μέσα στο χαντάκι για να πεθάνει.

Η Λούσι ένωσε ανόητη καθώς καυτά δάκρυα είχαν ανεβεί στα μάτια της. Ο τρόπος που τον είχαν αφήσει εκεί οι δολοφόνοι του, γυμνό και χτυπημένο, την είχε κάνει να νιώσει οίκτο και θυμό για το τόσο εξευτελιστικό τέλος που του επιφύλαξαν. Μια απάνθρωπη προσβολή, αναλογίστηκε, και η καρδιά της σφίχτηκε από θλίψη. Τι κλαψιάρα που είμαι, σκέφτηκε αμέσως μετά. Εκείνη τη στιγμή, ένα επίμονο μουρμουρητό άρχισε να ακούγεται από μακριά. Σκούπισε τα υγρά της μάγουλα βιαστικά.

«Πρώτα πάει επίσκεψη στους Τζόουνς και στα παιδιά τους, όλοι τους ψηλομύτηδες, άχρηστοι. Έπειτα ήθελε να ανεβούμε στον λόφο για να πάει να δει τη γριά Χάρντι – κακιασμένη καρακάξα κι αυτή, δεν ξέρω πώς έχει γλιτώσει τόσα χρόνια και δεν την έχει σκοτώσει κανείς, όπως θα της άξιζε. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ήθελε να πάει κι από του εφημέριου. Και εγώ να κουβαλάω σαν το γαϊδούρι τόσα βάζα με μαρμελάδα πέρα δώθε».

Η Λούσι προσπάθησε να μη δείξει την ενόχλησή της. Ο Χετζ, ο υπηρέτης της, φορούσε ένα λιγδιασμένο τρίκοχο κατεβασμένο όσο πιο χαμηλά γινόταν στο κεφάλι του, ενώ από κάτω πετάγονταν μερικές ατίθασες γκριζες τούφες. Το σκονισμένο του παλτό και το γιλέκο του ήταν εξίσου απαίσια, ενώ στην όλη του αμφίεση ξεχώριζαν δυο κόκκινες κάλτσες, που τόνιζαν ακόμη περισσότερο τα στραβά του πόδια – σίγουρα κάποιο παλιό ζευγάρι του μπαμπά της.

Ο υπηρέτης σταμάτησε δίπλα της. «Οχ, τι είναι αυτό το φοφίμι;»

Ήταν τόσο έκπληκτος από το θέαμα, που είχε ξεχάσει να κάνει τη γνωστή υπόκλιση όταν έφτασε κοντά της, αλλά, όταν η Λούσι γύρισε προς το μέρος του, είδε το σώμα του να λυγίζει από την κούραση. Η πλάτη του ήταν καμπουριαστή από το κουβάλημα του καλαθιού της, που τώρα ήταν άδειο, και το κεφάλι του έγερνε στο πλάι άτονα. Σαν επιστέγασμα σε αυτό το χάσμα οφθαλμών, ο ηλικιωμένος άντρας έβγαλε ένα παρδαλό καρό μαντίλι από την τσέπη του και άρχισε να σκουπίζει κάπως επίμονα το ιδρωμένο του μέτωπο.

Η Λούσι αποφάσισε να αγνοήσει τα πάντα. Είχε δει άλλωστε τη συγκεκριμένη «*παράσταση*» χιλιάδες φορές. «Δεν νομίζω ότι η λέξη *φοφίμι* είναι η πιο κατάλληλη, πάντως σίγουρα είναι ένα πτώμα».

«Καλύτερα να μη στεκόμαστε από πάνω του σαν χάννοι. Ας αφήσουμε τους νεκρούς να ησυχάσουν, λέω εγώ», είπε ο Χετζ

και προσπάθησε να την προσπεράσει και να συνεχίσει τον δρόμο του.

Η Λούσι τού έκλεισε τον δρόμο. «Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε εδώ».

«Και γιατί παρακαλώ; Εμείς είμαστε απλώς περαστικοί, και μάλιστα δεν θα τον είχαμε δει καθόλου αν είχαμε πάρει τον άλλο δρόμο, που είναι και πιο σύντομος, όπως σας πρότεινα».

«Παρ' όλα αυτά, τον βρήκαμε. Θα με βοηθήσετε να τον μεταφέρουμε;»

Ο Χετζ έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, αιφνιδιασμένος από την παράλογη απαίτηση της κυράς του. «Να τον μεταφέρουμε; Αυτός είναι κοτζάμ άντρας, μεγαλόσωμος. Αν θέλετε να μείνω ανάπηρος... Η πλάτη μου δεν βαστάει να σηκώσει ούτε ένα καλάθι. Είκοσι χρόνια είμαι σ' αυτά τα χάλια. Δεν παραπονιέμαι φυσικά, αλλά και πάλι».

«Πολύ καλά, λοιπόν», απάντησε η Λούσι, «θα πρέπει να βρούμε ένα κάρο».

«Μα γιατί δεν τον αφήνουμε τον άνθρωπο στην ησυχία του;» είπε ο υπηρέτης με παραπονιαρικό ύφος. «Κάποιος θα περάσει και θα τον δει σε λίγο».

«Κύριε Χετζ...»

«Έχει φάει μαχαιριά στον ώμο και είναι μες στα αίματα. Δεν είναι ωραίο πράγμα αυτό», είπε ο Χετζ με έναν μορφασμό αηδίας που τον έκανε να μοιάζει με κολοκύθα.

«Δεν νομίζω πως το μαχαίρωμα αυτό ήταν επιλογή του, οπότε δεν μπορούμε να τον κατηγορήσουμε γι' αυτή του την κατάσταση», απάντησε η Λούσι αυστηρά.

«Μα έχει ήδη αρχίσει να βρομάει!» είπε ο Χετζ, κουνώντας το άθλιο μαντίλι του μπροστά στη μύτη του.

Η Λούσι δεν θέλησε να του επισημάνει ότι αυτό που βρόμαγε δεν ήταν ο νεκρός. «Θα σας περιμένω εδώ μέχρι να πάτε να φέρετε τον Μπομπ Σμιθ με το κάρο του».

Τα πυκνά γκριζα φρύδια του υπηρέτη ζάρωσαν και έκανε μια θυμωμένη γκριμάτσα.

«Εκτός αν προτιμάτε να μείνετε εσείς εδώ με το πτώμα».

«Όχι, κυρία», απάντησε ο υπηρέτης ενώ τα φρύδια του χαλάρωσαν. «Εσείς ξέρετε καλύτερα. Θα πάω εγώ να φέρω τον Σμιθ...»

Εκείνη τη στιγμή το πτώμα έβγαλε ένα μουγκρητό.

Η Λούσι γύρισε και το κοίταξε αποσβολωμένη.

Δίπλα της, ο Χετζ αναπήδησε ξαφνιασμένος και έκανε μια απόλυτα περιττή παρατήρηση: «Θεέ και Κύριε! Ο άνθρωπος αυτός δεν είναι πεθαμένος!»

Για όνομα του Θεού. Τόση ώρα καθόταν από πάνω του, σχολιάζοντας ανοησίες με τον Χετζ. Η Λούσι έβγαλε αμέσως την κάπα της και την άπλωσε πάνω στο γυμνό κορμί του άντρα. «Δώστε μου το παλτό σας», φώναξε στον υπηρέτη.

«Μα...»

«Τώρα!» Η Λούσι δεν μπήκε καν στον κόπο να τον κοιτάξει καθώς του φώναζε την εντολή της. Δεν ανέβαζε συχνά τον τόνο της φωνής της, γι' αυτό και, όταν το έκανε, ακουγόταν υπερβολική.

«Ωωωω», μουρμούρισε κακόκεφα εκείνος και της πέταξε το παλτό του.

«Πηγαίνετε γρήγορα να φέρετε τον γιατρό Φρίμοντ. Πείτε του ότι είναι ελείγον και ότι πρέπει να έρθει αμέσως». Και γυρίζοντας να τον κοιτάξει στα μάτια, συμπλήρωσε: «Και, κύριε Χετζ:»

«Μάλιστα, κυρία;»

«Τρέξτε, σας παρακαλώ».

Ο Χετζ άφησε το καλάθι να πέσει στο έδαφος και έφυγε τρέχοντας, αναπτύσσοντας μάλιστα εκπληκτική ταχύτητα, έχοντας ως διά μαγείας ξεπεράσει το πρόβλημα της πλάτης του.

Η Λούσι έσκυψε και προσπάθησε να σκεπάσει όσο καλύτερα

μπορούσε το γυμνό σώμα του χτυπημένου άντρα με την κάπα της, απλώνοντάς τη για να καλύψει τα οπίσθιά του και τα πόδια του. Έβαλε το χέρι της κάτω από τη μύτη του και περίμενε με κομμένη την ανάσα, ώσπου αισθάνθηκε μια ανεπαισθητη αναπνοή. Ήταν πράγματι ζωντανός. Κάθισε εκεί πλάι του, προσπαθώντας να εκτιμήσει με ψυχραιμία την κατάσταση. Ο άντρας ήταν ξαπλωμένος στο παγωμένο έδαφος, μέσα στη λάσπη, με το τραυματισμένο του σώμα πάνω στις πέτρες και τα αγριόχορτα, κάτι που σίγουρα δεν του έκανε καλό. Αλλά, όπως είχε παρατηρήσει και ο Χετζ, ήταν μάλλον ένας μεγαλόσωμος άνθρωπος και δεν ήταν καθόλου σίγουρη ότι μπορούσε να τον μετακινήσει μόνη της. Ανασήκωσε για λίγο την κάπα της και έριξε μια ματιά στην πλάτη του. Η πληγή από τη μαχαιριά είχε σταματήσει να αιμορραγεί και πάνω στο κόψιμο είχε σχηματιστεί μια κρούστα από πηγμένο αίμα. Οι μελανιές ήταν ακόμη εμφανείς στην πλάτη και στα πλευρά του. Ένας Θεός μόνο ήξερε πώς ήταν το στήθος και η κοιλιά του.

Κι έπειτα ήταν και η πληγή που είχε στο κεφάλι.

Η Λούσι έγνεψε απογοητευμένη. Ήταν ακίνητος, εντελώς χλωμός. Ήταν φυσικό να πιστέψει κανείς πως ήταν ήδη νεκρός. Αλλά και πάλι, είχαν χάσει τόσο πολύτιμο χρόνο κουβεντιάζοντας πάνω από τον άμοιρο άνθρωπο, ενώ ο Χετζ θα μπορούσε εδώ και ώρα να έχει πάει να φωνάξει τον γιατρό.

Η Λούσι έλεγξε και πάλι την αναπνοή του, με το χέρι της να καλύπτει σχεδόν τα χείλη του. Η ανάσα του ήταν αδύναμη αλλά σταθερή. Με το πίσω μέρος της παλάμης της χάιδεψε για λίγο το παγωμένο του μάγουλο. Ένιωσε τα γένια του, ξανθά, σχεδόν αόρατα, να γρατζουνούν απαλά το δέρμα της. Ποιος να ήταν άραγε; Το Μείντεν Χιλ ήταν μια πολύ μικρή πόλη και κανείς δεν περνούσε απαρατήρητος, ειδικότερα ένας ξένος. Κι όμως, δεν είχε ακούσει κανένα κουτσομπολιό για κάποιον επισκέπτη σε όλες αυτές τις βόλτες που είχε κάνει στην περιοχή εκείνη την ημέρα. Ο

άγνωστος άντρας είχε εμφανιστεί από το πουθενά και είχε καταλήξει με τρόπο παράξενο σ' αυτό εδώ το χαντάκι. Ήταν σαφές ότι είχε πέσει θύμα ληστείας και είχε ξυλοκοπηθεί άγρια. Αλλά γιατί; Ήταν ένα αθώο θύμα ή είχε προκαλέσει με κάποιο τρόπο τη φρικτή του μοίρα;

Η Λούσι ένωσε το στομάχι της να σφίγγεται και τύλιξε τα χέρια της γύρω από το σώμα της με αγωνία, ελπίζοντας πως ο Χετζ δεν θα αργούσε να γυρίσει. Το φως του ήλιου έσβηνε με γοργούς ρυθμούς και η βραδινή ψύχρα είχε αρχίσει να την περονιάζει. Ο τραυματισμένος άντρας ήταν ξαπλωμένος – ένας Θεός ξέρει για πόση ώρα – στο παγωμένο χώμα, εκτεθειμένος στα στοιχεία της φύσης, σκέφτηκε και δάγκωσε το χείλος της.

Αν ο Χετζ δεν έκανε γρήγορα, ο γιατρός θα ήταν περιττός.

«Είναι νεκρός».

Αυτή η σκληρή φράση ήχησε καθαρά μέσα στη γεμάτη με κόσμο αίθουσα χορού, αν και ο άνθρωπος που την ξεστόμισε είχε προσπαθήσει να την ψιθυρίσει στο αφτί του σερ Ρούπερτ Φλέτσερ. Εκείνος κοίταξε αμέσως με ανησυχία γύρω του, για να σιγουρευτεί ότι δεν στεκόταν κάποιος πλάι του ώστε να την ακούσει. Έπειτα έκανε ένα βήμα και πλησίασε τον άντρα που του είχε μιλήσει, τον Κούνισι Τζέιμς.

Ο σερ Ρούπερτ έσφιξε εκνευρισμένος το χερούλι του εβένινου μπαστουιού του, προσπαθώντας να κρύψει τον θυμό του. Ή μάλλον τον αιφνιδιασμό του. «Τι εννοείς;»

«Αυτό που είπα», είπε ο Τζέιμς με ένα χαιρέκακο χαμόγελο. «Είναι νεκρός».

«Τον σκότωσες;»

«Όχι εγώ. Έστειλα τους άντρες μου».

Ο σερ Ρούπερτ συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να επεξεργαστεί την πληροφορία. Είχε πράγματι ο Τζέιμς καταστρώσει ολόκληρο σχέδιο και τα είχε καταφέρει;

«Πόσους άντρες;» τον ρώτησε απότομα.

Ο νεαρός ανασήκωσε κάπως αδιάφορα τους ώμους. «Τρεις. Κι απ' ό,τι φαίνεται, ήταν αρκετοί».

«Πότε;»

«Νωρίς σήμερα το πρωί. Μου έστειλαν την αναφορά τους λίγο πριν φύγω». Ο Τζέιμς τού χάρισε ένα αλαζονικό χαμόγελο, και δυο λακκάκια φάνηκαν στα μάγουλά του. Με τα ωραία γαλάζια μάτια του, το γνήσιο αγγλικό παρουσιαστικό του και την αθλητική του κορμοστασιά, θα έλεγε κανείς πως αυτός ο νεαρός ήταν ένας όμορφος, συμπαθέστατος άντρας.

Αλλά τα φαινόμενα απατούν.

«Ελπίζω να έχεις φροντίσει ώστε να μη σε υποψιαστούν γι' αυτό». Παρά τις προσπάθειές του, η ένταση που ένιωθε ο σερ Ρούπερτ ήταν ξεκάθαρη στη φωνή του.

Το χαμόγελο του Τζέιμς έσβησε ακαριαία. «Οι νεκροί δεν μπορούν να μιλήσουν», απάντησε.

«Χμ», έκανε ο σερ Ρούπερτ. *Τι ηλίθιος*, σκέφτηκε. «Πού το έκαναν;»

«Έξω από το σπίτι του στην πόλη».

Ο σερ Ρούπερτ ξεστόμισε αμέσως μια σιγανή βρισιά. Το να επιτεθείς σε έναν ευγενή και μάλιστα έξω από το σπίτι του μέρα μεσημέρι ήταν απλώς ηλίθιο. Δεν του έφτανε ο πόνος στο πόδι του, που ήταν ανυπόφορος εκείνο το βράδυ, τώρα είχε να αντιμετωπίσει και τις ανοησίες του Τζέιμς. Προσπάθησε να στηρίξει το βάρος του στο γυαλιστερό μαύρο μπαστούνι του, καθώς το μυαλό του επεξεργαζόταν όλες τις πληροφορίες.

«Μην ταραζέστε», του είπε ο Τζέιμς νευρικά. «Κ-κ-κανείς δεν τους είδε».

Ο μεσόκοπος άντρας σήκωσε το ένα του φρύδι με απορία. Ο Θεός να σε φυλάει από τους αριστοκράτες που αποφασίζουν να χρησιμοποιήσουν το άχρηστο μυαλό τους, πόσο μάλλον να πάρουν και πρωτοβουλίες. Εδώ και γενιές, αυτοί οι γόηδες δεν

μπορούσαν να κάνουν μόνοι τους το παραμικρό, και τώρα τούτος εδώ προσπαθούσε να τον πείσει ότι μπορούσε να εκτελέσει άψογα κάτι τόσο πολύπλοκο όσο μια δολοφονία.

Ο Τζέιμς, φυσικά, δεν μπορούσε να φανταστεί όλα όσα σκεπτόταν ο σερ Ρούπερτ καθώς τον κοιτούσε. «Άλλωστε τον έγδυσαν τελείως και πέταξαν το πτώμα του αλλού, μισή ώρα μακριά απ' το Λονδίνο. Κανείς δεν τον ξέρει εκεί. Μέχρι να τον εντοπίσουν, δεν θα έχει μείνει τίποτα από το κουφάρι του για να τον αναγνωρίσουν, έτσι δεν είναι; Α-α-α-απόλυτα ασφαλές», είπε και με τον δείκτη του δεξιού χεριού του ακούμπησε τον κρόταφό του. Τα ξανθά του μαλλιά δεν είχαν πούδρα, μια επιλογή που ο νεαρός είχε προφανώς κάνει από ματαιοδοξία και μόνο.

Ο σερ Ρούπερτ ήπια μια μικρή γουλιά από το ποτό του, προσπαθώντας να αξιολογήσει ψύχραιμα όλα όσα είχε ακούσει. Η αίθουσα ήταν γεμάτη κόσμο και η ατμόσφαιρα ήταν βαριά από τη μυρωδιά των κεριών που έκαιγαν τριγύρω, αλλά και των τόνων ιδρωμένων κορμιών που γέμιζαν τον χώρο. Οι μεγάλες μπαλκονόπορτες της σάλας είχαν ανοίξει διάπλατα, για να αφήσουν το δροσερό νυχτερινό αεράκι να ανανεώσει τον αέρα, παρ' όλα αυτά, δεν είχαν καταφέρει να μειώσουν την αφόρητη ζέστη που επικρατούσε εκεί μέσα. Το παντς είχε ήδη σερβιριστεί εδώ και ώρα και το μεταμεσονύκτιο φαγοτόπι που ήταν προγραμματισμένο για τις πρώτες πρωινές ώρες αργούσε ακόμη. Ο σερ Ρούπερτ έκανε μια κακόκεφη γκριμάτσα. Δεν μπορούσε να ελπίζει σε ένα δροσιστικό ποτό, τουλάχιστον όχι άμεσα. Ο λόρδος Χάρινγκτον, ο οικοδεσπότης της βραδιάς, ήταν γνωστός για την τσιγκουνιά του, ακόμη και όταν είχε καλεσμένους τα πιο διακεκριμένα μέλη της αριστοκρατίας, όπως τον σερ Ρούπερτ και μερικούς ακόμη γνωστούς ευγενείς.

Στη μέση της σάλας, μια στενή λωρίδα είχε μείνει άδεια για να διευκολύνει όσους ήθελαν να χορέψουν. Τα ζευγάρια στροβιλίζονταν ανέμελα, με τα χρωματιστά τους ρούχα να δημιουργούν ένα

χαρούμενο, πολύχρωμο τόξο. Οι κυρίες φορούσαν τουαλέτες με περιφφημα κεντήματα, ενώ τις κομμώσεις τους τις είχαν όλες πασπαλίσει με άφθονη πούδρα. Οι κύριοι, από την άλλη, φορούσαν εντυπωσιακές περούκες και σφιχτά, άβολα αλλά κομψά ρούχα. Δεν ζήλευε καθόλου όλους αυτούς τους νέους που επιδείκνυαν τις χορευτικές τους ικανότητες. Ήταν σίγουρος ότι κάτω από τα μεταξωτά τους ρούχα και τις περίτεχνες περούκες τους ο ιδρώτας μούσκευε τα πάντα. Ο λόρδος Χάρινγκτον πρέπει να ήταν ιδιαίτερα ικανοποιημένος από τον αριθμό των καλεσμένων που τον είχαν τιμήσει με την παρουσία τους, ή μάλλον η μεγαλύτερη ικανοποίηση σίγουρα θα ανήκε στη λαίδη Χάρινγκτον. Ήταν μητέρα πέντε ανύπαντρων κοριτσιών και είχε βάλει τα δυνατά της για να διαφημίσει τις χάρες τους. Τέσσερις από τις κόρες της βρίσκονταν στην αυτοσχέδια πίστα και χόρευαν στην αγκαλιά γοητευτικών καβαλιέρων.

Όχι φυσικά ότι μπορούσε να κατακρίνει τη λαίδη για την αφοσίωση που έδειχνε στην αποστολή της να αποκαταστήσει τα κορίτσια της, μιας και ο ίδιος είχε τρεις κόρες σε ηλικία γάμου. Και μάλιστα... εκείνη τη στιγμή το βλέμμα του έπεσε στη Ματίλντα, τη γυναίκα του, που στεκόταν με τη Σάρα μερικά βήματα πιο πέρα και κοιτούσε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τον Τζέιμς, που βρισκόταν δίπλα του.

Ο σερ Ρούπερτ κούνησε ελαφρώς το κεφάλι, κάνοντας ένα απαγορευτικό νεύμα στη σύζυγό του – θα προτιμούσε να παντρέψει την κόρη του με ένα τσοπανόσκυλο παρά μ' αυτόν τον άχρηστο. Έλειπα από σχεδόν τριάντα χρόνια γάμου, ο σερ Ρούπερτ και η γυναίκα του είχαν αποκτήσει έναν ιδιαίτερο τρόπο να επικοινωνούν. Και πράγματι, η λαίδη Ματίλντα γύρισε αμέσως το κεφάλι από την άλλη και έπασε κουβέντα με έναν άλλο ευγενή, χωρίς να αποκαλύψει σε κανέναν τον σιωπηρό διάλογο που είχε μόλις κάνει με τον άντρα της. Ίσως αργότερα, στο σπίτι πια, θα τον ρωτούσε ευθέως γιατί ο νεαρός αυτός δεν ήταν της

αρεσκείας του, αλλά δεν υπήρχε καμία περίπτωση να του κάνει μια τέτοια ερώτηση εκεί, μπροστά σε τόσο κόσμο.

Και τι δεν θα έδινε να ήταν όλοι του οι συνεργάτες τόσο διορατικοί και διακριτικοί.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί ανησυχείτε», του είπε ο Τζέιμς, ο οποίος προφανώς δυσκολευόταν να διαχειριστεί τη σιωπή του σερ Ρούπερτ. «Δεν κατάλαβε ότι η επίθεση που δέχτηκε οφειλόταν σε εσάς. Ούτε και κανείς άλλος γνωρίζει για την ανάμειξή σας».

«Και έτσι ακριβώς θέλω να παραμείνει», απάντησε ο λόρδος. «Για το καλό όλων μας».

«Ναι, φυσικά και αυτό θέλετε. Αφήσατε ε-ε-εμένα, τον Γουόκερ και τους άλλους δύο να κάνουμε τη βρομοδουλειά σας».

«Πάντως αργά ή γρήγορα θα σας ανακάλυπτε».

«Υπάρχουν βέβαια και κάποιοι που θα ήθελαν πολύ να μάθουν τον δικό σας ρόλο σε αυτή την ιστορία», απάντησε ο Τζέιμς, ξύνοντας το κεφάλι του τόσο άχαρα, που σχεδόν χάλασε τη σφιχτή αλογοουρά του.

«Ναι, αλλά δεν θα σε συνέφερε καθόλου να με προδώσεις», απάντησε ο σερ Ρούπερτ με έναν τόνο ξερό και αυστηρό ενώ παράλληλα έκανε μια μικρή υπόκλιση σε έναν γνωστό του που περνούσε από δίπλα του εκείνη τη στιγμή.

«Δεν είπα ότι θα το κάνω».

«Φυσικά. Άλλωστε επωφελήθηκες κι εσύ όσο κι εγώ απ' αυτή την ιστορία».

«Ναι, αλλά...»

«Επομένως, τέλος καλό, όλα καλά».

«Ναι, για σ-σ-σας όλα εύκολα είναι», απάντησε ο Τζέιμς, που ήταν σαφές από το κεκέδισμά του ότι είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. «Εσείς δεν είδατε το σώμα του Χάρτγουελ. Το ξίφος διαπέρασε τον λαιμό του λες και ήταν σφαχτό. Πρέπει να πέθανε από την αιμορραγία. Οι βοηθοί του μου είπαν πως η μονομαχία

κράτησε μόλις δυο λεπτά – δυο λεπτά, το φαντάζεστε; Τ-τ-τρομερό!»

«Εσύ είσαι πολύ καλύτερος ξιφομάχος από τον Χάρτγουελ», απάντησε ο σερ Ρούπερτ.

Ένα χαμόγελο φώτισε ξαφνικά το πρόσωπο του σερ Ρούπερτ, καθώς παρατήρησε πως η μεγάλη του κόρη, η Τζούλια, χόρευε ένα μινουέτο. Φορούσε ένα ωραίο φόρεμα σε μια γλυκιά απόχρωση του γαλάζιου. Δεν μπορούσε να θυμηθεί αν είχε ξαναδεί αυτή την τουαλέτα. Μάλλον όχι, κατέληξε. Πρέπει να ήταν καινούρια, σκέφτηκε, ελπίζοντας ότι δεν του στοίχισε μια μικρή περιουσία. Ο καβαλιέρος της ήταν ένας ευγενής σαράντα ετών περίπου. Μπορεί να μην ταιριάζαν στην ηλικία, αλλά ήταν ένας λόρδος...

«Κι ο Π-Π-Πέλερ ήταν εξαιρετικός ξιφομάχος και ήταν ο πρώτος που σκοτώθηκε», συνέχισε ο Τζέιμς, έχοντας ανεβάσει τώρα τον τόνο της φωνής του σε σχεδόν υστερικό επίπεδο, κάτι που έβγαλε αμέσως τον σερ Ρούπερτ από τις σκέψεις του.

Μιλούσε πολύ δυνατά πια κι ο σερ Ρούπερτ προσπάθησε να τον ηρεμήσει. «Τζέιμς...»

«Τον προκάλεσε σε μονομαχία το βράδυ, και πριν να ξημερώσει ήταν ήδη νεκρός!»

«Δεν νομίζω ότι...»

«Τρία δ-δ-δάχτυλα έχασε προσπαθώντας να προστατευτεί, αφού είχε πρώτα χάσει το ξίφος του πάνω στη μάχη. Αναγκάστηκα να ψάχνω μέσα στα χ-χ-χορτάρια για να τα βρω. Θ-Θ-Θέ μου!»

Μερικά κεφάλια γύρισαν εκείνη τη στιγμή από περιέργεια για να ακούσουν με προσοχή τον νεαρό, που μιλούσε πλέον αρκετά δυνατά.

Είχε έρθει η ώρα να σταματήσει αυτή η συζήτηση.

«Αρκετά», είπε ο σερ Ρούπερτ, που γύρισε απότομα στον Τζέιμς, ρίχνοντάς του ένα οργισμένο, αυστηρό βλέμμα.

Ο νεαρός τον κοιτούσε προσπαθώντας να συγκρατήσει ένα νευρικό τικ, που έκανε το μάτι του να πάλλεται ανεξέλεγκτα. Πήρε μια ανάσα για να συνεχίσει, αλλά ο σερ Ρούπερτ τον πρόλαβε, μιλώντας τώρα με φωνή ήρεμη αλλά σκληρή. «Είναι νεκρός. Εσύ μου το είπες».

«M-M-Μα...»

«Επομένως, δεν έχουμε λόγο να ανησυχούμε». Ο σερ Ρούπερτ έκανε μια ελαφριά υπόκλιση και απομακρύνθηκε κουτσαίνοντας. Είχε απόλυτη ανάγκη από ένα ποτήρι κόκκινο κρασί.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να τον δεχτώ στο σπίτι μου». Ο καπετάνιος Κράντοκ-Χέιζ είχε κάνει αυτή τη δήλωση με τα χέρια σταυρωμένα στο φουσκωμένο στήθος του, ενώ τα πόδια του ήταν ανοιχτά και ακίνητα, λες και στεκόταν στο κατάστρωμα πλοίου σε φουρτούνα. Κρατούσε το κεφάλι με την περίπλοκη περούκα ψηλά, περήφανα, ενώ τα γαλάζια μάτια του κοιτούσαν στο άπειρο.

Στεκόταν στο χολ, στην είσοδο του αρχοντικού του. Αυτός ο χώρος συνήθως φαινόταν μεγάλος και άνετος, αλλά τώρα ήταν σαν να είχε ξαφνικά μικρύνει, καθώς ήταν γεμάτος με ανθρώπους. Αυτή ήταν η πρώτη σκέψη που έκανε η Λούσι καθώς κοιτούσε τον πατέρα της να στέκεται ανάμεσα στο μικρό πλήθος, στο κέντρο της αίθουσας.

«Ναι, μπαμπά», απάντησε εκείνη και προσπερνώντας τον έκανε ένα νεύμα στους άντρες που μετέφεραν τον τραυματία μέσα στο σπίτι. «Επάνω, στο δωμάτιο του αδελφού μου, παρακαλώ. Δεν συμφωνείτε, κυρία Μπρόντι;»

«Φυσικά, δεσποινίς», απάντησε η οικονόμος του αρχοντικού, γνέφοντας καταφατικά. Το σκουφάκι της με το δαντελένιο φινιρίσμα στις άκρες κουνήθηκε μαζί με το κεφάλι της καθώς το κατέβασε υπάκουα. «Το κρεβάτι είναι ήδη στρωμένο και μπορώ να ανάψω τη φωτιά στο τζάκι σε δυο δευτερόλεπτα».

«Πολύ ωραία», απάντησε η Λούσι χαμογελώντας ικανοποιημένη. «Σας ευχαριστώ, κυρία Μπρόντι!»

Η οικονόμος προηγήθηκε βιαστικά στις σκάλες, με τα πλούσια οπίσθιά της να κουνιούνται ρυθμικά σε κάθε της βήμα.

«Δεν ξέρεις καν ποιος είναι αυτός ο τύπος», συνέχισε αγανακτισμένος ο πατέρας της Λούσι. «Μπορεί να είναι ένας αλήτης ή κάποιος δολοφόνος. Ο Χετζ μού είπε πως έχει δεχτεί μια μαχαίριά στην πλάτη. Και σε ρωτώ, τι είδους άνθρωπος δέχεται ένα πισώπλατο χτύπημα; E; E;»

«Δεν ξέρω, για να είμαι ειλικρινής», απάντησε ατάραχη η Λούσι. «Μπορείς τώρα να κάνεις λίγο πιο πέρα για να μπορέσουν να τον μεταφέρουν επάνω;»

Ο πατέρας της υπάκουσε και έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω.

Οι άντρες μπήκαν στο σπίτι με τον τραυματία αγκομαχώντας. Ήταν ακόμη εντελώς ακίνητος, χλωμός σαν πεθαμένος. Η Λούσι δάγκωσε το χείλος της, προσπαθώντας να κρύψει την αγωνία της. Δεν τον ήξερε, δεν ήξερε καν τι χρώμα είχαν τα μάτια του, αλλά γι' αυτήν ήταν πολύ σημαντικό να τον κρατήσει στη ζωή. Τον είχαν τοποθετήσει πάνω σε μια πόρτα για να τον μεταφέρουν με μεγαλύτερη ευκολία, αλλά ήταν φανερό πως το ύψος και το βάρος του έκαναν τη δουλειά αυτή πιο δύσκολη απ' ό,τι περίμεναν. Ένας από τους εργάτες ξεστόμισε μια βρισιά.

«Δεν θα ανεχτώ τέτοιες κουβέντες μέσα στο σπίτι μου», είπε αυστηρά ο καπετάνιος Κράντοκ-Χείζ.

Ο άντρας κοκκίνισε, έσκυψε το κεφάλι και μουρμούρισε μια βιαστική συγγνώμη.

Αυτό φάνηκε να ικανοποιεί τον πατέρα της Λούσι.

«Τι είδους πατέρας θα ήμουν αν έβαζα στο σπίτι μου κάθε τυχαίο αλήτη ή γύφτο; Και μάλιστα με μια ανύπαντρη κόρη εδώ; E; Ένας άχρηστος πατέρας, αυτό θα ήμουν», συνέχισε τον μονόλογό του.

«Ναι, μπαμπά», απάντησε και πάλι η Λούσι, ενώ παρακολουθούσε με κομμένη την ανάσα τους εργάτες να προσπαθούν να υπολογίσουν τα σκαλιά και τον τρόπο να τα ανέβουν με ασφάλεια.

«Γι' αυτό και αυτός ο αχρείος πρέπει να πάει κάπου αλλού – στο σπίτι του Φρίμοντ, για παράδειγμα, που είναι και γιατρός. Ή στο πτωχοκομείο. Ακόμη και στο σπίτι του εφημέριου θα μπορούσε να φιλοξενηθεί, να του δώσουμε την ευκαιρία να δείξει τα αγνά χριστιανικά του αισθήματα... χα!»

«Έχεις απόλυτο δίκιο, αλλά μιας και είναι ήδη εδώ», απάντησε ήρεμα η Λούσι, «δεν θα ήταν κρίμα να χρειαστεί να τον μεταφέρουμε πάλι;»

Ένας από τους εργάτες τής έριξε ένα αγριεμένο, βλοσυρό βλέμμα. Η Λούσι τού χαμογέλασε καθησυχαστικά.

«Υποθέτω ότι δεν θα είναι ζωντανός για πολύ ακόμη», απάντησε ο πατέρας της. «Δεν υπάρχει λόγος να χαραμίσουμε τα καλά μας καθαρά σεντόνια».

«Σου υπόσχομαι πως θα φροντίσω να μην πάθουν τίποτα τα σεντόνια μας», απάντησε η Λούσι καθώς είχε αρχίσει να ανεβαίνει τα σκαλιά.

«Και τι θα γίνει με το βραδινό; Ε;» συνέχισε ο πατέρας της. «Υπάρχει κάποιος να φροντίσει για την προετοιμασία του ή είναι όλοι απασχολημένοι με τη φροντίδα αυτού του ξεβράκωτου;»

Η Λούσι στηρίχτηκε στο κάγκελο της σκάλας και του απάντησε με τον ίδιο κατευναστικό τόνο: «Θα δειπνήσουμε στο τραπέζι μας κανονικά μόλις τον τακτοποιήσω στο δωμάτιο».

Ο ηλικιωμένος άντρας μούγκρισε κακόκεφα. «Ακούς εκεί... ένας ευγενής να υπηρετεί έναν αλήτη...»

«Εκτιμώ πολύ την κατανόησή σου, μπαμπά», απάντησε η Λούσι χαμογελώντας στον πατέρα της.

«Χμφ», μουρμούρισε εκείνος.

Η Λούσι συνέχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά.

«Γλυκιά μου;»

Η Λούσι έσκυψε και πάλι πάνω από το κάγκελο.

Ο πατέρας της την κοιτούσε τώρα σοβαρός και ανήσυχος, με τα πυκνά του γκριζα φρύδια να έχουν σμιξει πάνω από τη στρογγυλή κατακόκκινη μύτη του. «Να είσαι πολύ προσεκτική μ' αυτόν τον τύπο, έτσι;»

«Ναι, μπαμπά».

«Χμφ», μουρμούρισε και πάλι εκείνος.

Η Λούσι γύρισε και έτρεξε στο μπλε δωμάτιο. Οι εργάτες είχαν ήδη τοποθετήσει τον τραυματισμένο ξένο στο κρεβάτι. Καθώς η Λούσι έμπαινε στην κάμαρα, οι άντρες έβγαιναν με το αυτοσχέδιο φορείο, αφήνοντας πίσω τους λασπωμένα χνάρια πάνω στο ξύλινο δάπεδο.

«Καλύτερα να φύγετε από το δωμάτιο τώρα, δεσποινίς Λούσι», είπε η κυρία Μπρόντι και σκέπασε τον νεαρό άντρα με το σεντόνι. «Τουλάχιστον όσο ο άνθρωπος αυτός είναι σ' αυτή την κατάσταση».

«Τον είδα σε πολύ χειρότερη κατάσταση όταν τον βρήκα, κυρία Μπρόντι, σας διαβεβαιώνω», απάντησε η κοπέλα. «Τουλάχιστον τώρα είναι φασκιωμένος με τις γάζες».

Η κυρία Μπρόντι έκανε έναν αυστηρό μορφασμό. «Ναι, αλλά όχι στα επίμαχα σημεία», είπε ρουθουνίζοντας.

«Ίσως», απάντησε η Λούσι, «αλλά δεν νομίζω πως σε αυτή την κατάσταση είναι επικίνδυνος».

«Αχ, ο κακόμοιρος», είπε η κυρία Μπρόντι βάζοντας τρυφερά την παλάμη της πάνω στο στήθος του νεαρού, που ήταν σκεπασμένος με το σεντόνι. «Είναι πολύ τυχερός που τον βρήκατε εσείς. Θα είχε πεθάνει από το κρύο ο καημένος μέσα στο λασπωμένο χαντάκι. Μα ποιος μπορεί να έκανε κάτι τόσο φρικτό;»

«Δεν ξέρω».

«Δεν φαντάζομαι να ήταν κάποιος από το Μείντεν Χιλ», είπε

η οικονόμος κουνώντας το κεφάλι της απογοητευμένη. «Πρέπει να ήταν τίποτα αλήτες από το Λονδίνο».

Η Λούσι φρόντισε να μην της τονίσει ότι και το Μείντεν Χιλ είχε μερικούς ντόπιους αλήτες. «Ο γιατρός Φρίμοντ είπε πως θα έρθει αύριο το πρωί να ελέγξει τους επιδέσμους».

«Ναι», είπε η κυρία Μπρόντι και κοίταξε τον αναίσθητο νεαρό, ελπίζοντας ότι θα ήταν ζωντανός μέχρι την επομένη.

Η Λούσι πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ως τότε, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να φροντίσουμε να είναι όσο πιο άνετα γίνεται. Θα αφήσουμε την πόρτα μισάνοιχτη, σε περίπτωση που ξυπνήσει μέσα στη νύχτα».

«Εγώ πρέπει να πάω να φροντίσω για το βραδινό του πατέρα σας. Ξέρετε πώς κάνει όταν αργούμε να σερβίρουμε. Μόλις ετοιμαστεί το τραπέζι, θα στείλω πάνω την Μπέτσι να τον προσέχει».

Η Λούσι έκανε ένα νεύμα. Είχαν μόνο μία υπηρέτρια, την Μπέτσι, αλλά και οι τρεις μαζί θα μπορούσαν να τον φροντίσουν. «Πηγαίνετε, κυρία Μπρόντι, θα κατεβώ κι εγώ σε λίγο».

«Μάλιστα, δεσποινίς». Η κυρία Μπρόντι τής έριξε ένα τελευταίο αυστηρό βλέμμα. «Μην αργήσετε, όμως, γιατί ο πατέρας σας σίγουρα θα θέλει να σας μιλήσει», της είπε.

Η Λούσι ζάρωσε τη μύτη της και έγνεψε με το κεφάλι. Η οικονόμος τής χάρισε ένα ζεστό χαμόγελο και έφυγε.

Η Λούσι γύρισε να κοιτάξει τον ξένο, που βρισκόταν τώρα ξαπλωμένος στο κρεβάτι του αδελφού της, του Ντέιβιντ, και αναρωτήθηκε για άλλη μια φορά ποιος μπορεί να ήταν αυτός ο άνθρωπος. Ήταν τόσο ακίνητος, που έπρεπε να παρατηρήσει με πολλή προσοχή το στήθος του για να διακρίνει μια ανεπαίσθητη κίνηση καθώς ανάσαινε. Οι επίδεσμοι στο κεφάλι του τον έκαναν να δείχνει ακόμη πιο άρρωστος απ' ό,τι ήταν και τόνιζαν τη μεγάλη μελανιά στο μέτωπο και το φρύδι του. Ήταν τόσο μόνος. Είχε άραγε κάποιον στη ζωή του; Υπήρχε κάποιος που ανησυχούσε γι' αυτόν αυτή την ώρα, περιμένοντάς τον να γυρίσει; Το

ένα από τα δυο του μπράτσα βρισκόταν έξω από τα σκεπάσματα. Το άγγιξε.

Το χέρι του πετάχτηκε ακαριαία και άρπαξε σφιχτά τον καρπό της.

Η Λούσι δεν μπόρεσε να αντιδράσει παρά μόνο να βγάλει μια σύντομη στριγκλιά. Και ξαφνικά αντίκρισε τα πιο αγνά γκριζα μάτια που είχε δει ποτέ. Είχαν το χρώμα του πάγου.

«Θα σε σκοτώσω», είπε.

Για μια στιγμή, η Λούσι νόμισε πως οι λέξεις αυτές απευθύνονταν στην ίδια και ένιωσε την καρδιά της να σφίγγεται και την ανάσα της να σταματά με τρόπο.

Αλλά το βλέμμα του λες και την προσπέρασε, περιπλανήθηκε για λίγο αόριστα. «Ίθαν;» Ο άντρας φάνηκε για μια στιγμή αποπροσανατολισμένος. Έκανε έναν μορφασμό πόνου κι έλειπα τα παράξενα αυτά μάτια έκλεισαν, το χέρι του χαλάρωσε και άφησε τον καρπό της, πέφτοντας πάλι στο στρώμα.

Η Λούσι κατάφερε να πάρει μια ανάσα. Όση ώρα την κρατούσε, είχε μείνει εντελώς ακίνητη, και τώρα ο αέρας που γέμιζε και πάλι τα πνευμόνια της σχεδόν την πονούσε. Έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω και έτριψε τον καρπό της, για να διώξει τον πόνο. Το χέρι του την είχε σφίξει τόσο δυνατά, που ήταν σίγουρη πως την άλλη μέρα το λεπτό της μπράτσο θα ήταν μελανιασμένο.

Αλλά σε ποιον μιλούσε;

Η Λούσι ένιωσε ένα ρίγος να διαπερνά το κορμί της. Όποιος κι αν ήταν δεν θα ήθελε να είναι στη θέση του. Η φωνή του ανθρώπου αυτού δεν έδειχνε να έχει τον παραμικρό ενδοιασμό. Φαινόταν απόλυτα ικανός και αποφασισμένος να σκοτώσει τον εχθρό του. Έριξε άλλη μια ματιά στο κρεβάτι.

Ο νεαρός ανέπνεε τώρα αργά και βαθιά. Φαινόταν να κοιμάται γαλήνια. Αν δεν είχε αυτόν τον πόνο στον καρπό της, θα νόμιζε πως όλο αυτό το περιστατικό το είχε φανταστεί.

«Λούσι!» Η φωνή του πατέρα της ακούστηκε επιτακτική.

Μάζεψε βιαστικά τις φούστες της και βγήκε από το δωμάτιο. Κατέβηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε τα σκαλιά και είδε τον πατέρα της ήδη καθισμένο στο τραπέζι, με την πετσέτα του να κρέμεται από το κολάρο.

«Δεν θέλω να τρώω αργά. Μου προκαλεί δυσπεψία. Μετά δεν μπορώ να κοιμηθώ τη νύχτα, γιατί το στομάχι μου γουργουρίζει. Τόσο δύσκολο είναι αυτό που ζητάω; Θέλω απλώς στο σπίτι μου να παίρνω το δείπνο μου στην ώρα του. Δεν φαντάζομαι ότι είναι και καμιά μεγάλη απαίτηση. Έτσι δεν είναι;»

«Ναι, φυσικά, μπαμπά», απάντησε η Λούσι και κάθισε στα δεξιά του πατέρα της. «Με συγχωρείς».

Η κυρία Μπρόντι έφερε μια πιατέλα με αχνιστό ψητό κρέας, γαρνιρισμένο με πατάτες, πράσα και παντζάρια.

«Α, τώρα μάλιστα. Αυτό είναι φαγητό!» Το πρόσωπό του φωτίστηκε αμέσως στη θέα του λαχταριστού πιάτου και άρπαξε βιαστικά το μεγάλο μαχαίρι και την πιρούνα για να τεμαχίσει το καυτό κρέας. «Περίφημο αγγλικό μοσχάρι. Μυρίζει θεσπέσια!»

«Σας ευχαριστώ, κύριε», απάντησε η οικονόμος και έκλεισε παιχνιδιάρικα το μάτι στη Λούσι καθώς έβγαινε από την τραπέζα.

Η Λούσι ανταποκρίθηκε αμέσως με ένα ζεστό, όλο νόημα χαμόγελο. Ας είναι καλά αυτή η άγια γυναίκα, σκέφτηκε.

«Έλα, δοκίμασε αυτό το κομμάτι», της είπε ο πατέρας της προτεινοντάς της ένα πιάτο γεμάτο με ένα μεγάλο κομμάτι ψητού. «Η κυρία Μπρόντι το φτιάχνει θαυμάσια».

«Ευχαριστώ, μπαμπά».

«Το πιο νόστιμο ψητό στη χώρα. Πρέπει να βάλεις μια μπουκιά στο στόμα σου έπειτα απ' όλη αυτή την περιπέτεια που πέρασες σήμερα, ε;»

«Πώς τα πήγες σήμερα με τα απομνημονεύματά σου;» τον ρώτησε η Λούσι πίνοντας μια γουλιά από το κρασί της, σε μια

προσπάθεια να βγάλει για λίγο από το μυαλό της τον πληγωμένο ξένο που βρισκόταν ξαπλωμένος στον επάνω όροφο.

«Θαυμάσια, θαυμάσια!» Ο πατέρας της φαινόταν να απολαμβάνει την όψη του λαχταριστού ψητού πριν καν ακόμη το δοκιμάσει. «Σήμερα κατέγραφα ένα σκανδαλιστικό περιστατικό που συνέβη τριάντα χρόνια πριν. Ήταν μια ιστορία για τον καπετάνιο Φέδερ –είναι ναύαρχος τώρα, πανάθεμά τον–, που βρέθηκε σ' ένα εξωτικό νησί με τρεις ιθαγενείς γυναίκες. Ξέρεις αυτές δεν φοράνε ρ... χμ...» Ξαφνικά ξερόβηξε και κοίταξε την κόρη του αμήχανα.

«Ναι;» Η Λούσι έβαλε μια ψητή πατάτα στο στόμα.

«Τέλος πάντων, τέλος πάντων...» Ο πατέρας της τελείωσε με το σερβίρισμα του πιάτου του και το τράβηξε μπροστά του, εκεί που η κοιλιά του συναντούσε το τραπέζι. «Ας πούμε απλώς ότι αυτή η ιστοριούλα θα τον ταρακουνήσει τον παλιόγερο έπειτα από τόσα χρόνια. Χα!»

«Πολύ ωραία», απάντησε η Λούσι χαμογελώντας. Αν τελικά κατάφερνε ο πατέρας της ποτέ να εκδώσει αυτά τα απομνημονεύματα, το Βρετανικό Ναυτικό θα αποδεκατιζόταν από ομαδικές αποπληξίες.

«Ναι, ναι». Ο πατέρας της κατάπιε και ξέπλυνε το στόμα του με μια γουλιά κρασί.

«Λοιπόν, δεν θέλω ν' ανησυχείς καθόλου γι' αυτόν τον ξεβράκωτο που έφερε στο σπίτι».

Το βλέμμα της Λούσι έπεσε αμέσως στο πιρούνι της. Το είδε να τρέμει λίγο και ευχήθηκε ότι η ταραχή της θα περνούσε απαρατήρητη. «Ναι, μπαμπά».

«Έκανες μια καλή πράξη, σαν καλός Σαμαρείτης, όπως θα έπρεπε. Έτσι σε μεγάλωσε η μητέρα σου, με τη Βίβλο και τα διδάγματά της. Θα ήταν περήφανη για σένα. Αλλά να θυμάσαι», συνέχισε καρφώνοντας με το πιρούνι του ένα γογγύλι, «έχω ξαναδεί κεφάλια χτυπημένα έτσι. Κάποιοι έζησαν και

κάποιοι πέθαναν. Και δεν μπορούμε να κάνουμε απολύτως τίποτα γι' αυτό».

Η Λούσι ένωσε την καρδιά της να σφιγγεται και να βουλιάζει στο στήθος της. «Πιστεύεις ότι δεν θα ζήσει;»

«Πού να ξέρω», απάντησε ο πατέρας της εκνευρισμένος. «Αυτό σου λέω. Μπορεί να ζήσει, μπορεί και όχι».

«Κατάλαβα». Η Λούσι κάρφωσε με το πιρούνι της ένα γογγύλι ενώ προσπαθούσε να σταματήσει τα δάκρυα που άρχισαν να καίνε τα μάτια της.

Ο πατέρας της χτύπησε το χέρι στο τραπέζι. «Γι' αυτό ακριβώς προσπάθησα να σε προετοιμάσω. Μην αφήσεις τον εαυτό σου να δεθεί μ' αυτόν τον αλήτη».

Το στόμα της Λούσι έκανε μια ανεπαισθητη σύσπαση. «Δεν μπορείς να μου απαγορεύσεις να έχω συναισθήματα», του απάντησε με ήρεμη φωνή. «Ούτε εγώ η ίδια δεν μπορώ να ελέγξω όσα νιώθω».

Ο πατέρας της την κοίταξε συνοφρυωμένος. «Απλώς δεν θέλω να στενοχωρηθείς αν τύχει και τα τινάξει μέσα στη νύχτα».

«Θα προσπαθήσω να μη στενοχωρηθώ, μπαμπά», του υποσχέθηκε, ενώ ήξερε πως ήταν ήδη πολύ αργά. Ήταν σίγουρη πως, αν ο ασθενής της πέθαινε μέσα στη νύχτα, δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της, όσο κι αν προσπαθούσε το επόμενο πρωί, παρά την υπόσχεση που είχε μόλις δώσει.

«Χμ», απάντησε ο πατέρας της και έστρεψε και πάλι την προσοχή του στο πιάτο του. «Ας πούμε πως μου αρκεί αυτή η απάντηση για την ώρα. Αλλά βάλ' το καλά στο μυαλό σου», συνέχισε καρφώνοντας τα μικρά γαλάζια μάτια του στα δικά της, «αν συνέλθει και προσπαθήσει να πειράξει έστω και μια τρίχα από τα μαλλιά σου, θα βρεθεί έξω απ' αυτό το σπίτι αυτοστιγμεί».